

Nowelizacja Dyrektywy o charakterystyce energetycznej budynków (nieautoryzowane tłumaczenie)

13 (listopada 2008 roku Komisja Europejska opublikowała komunikat prasowy pt. Energy efficient buildings save money: Recast of the Energy Performance of Buildings Directive, który informował o projekcie nowelizacji Dyrektywy opracowanej w 2002 roku (zobacz www.buildingsplatform.eu). Ogłoszenie nowelizacji miało nastąpić w lutym 2009 roku na corocznej tygodniowej imprezie organizowanej przez Komisję pn. European Union Sustainable Energy Week. Niestety, jakimś dziwnym zbiegiem okoliczności projekt dostał się do wiadomości opinii publicznej i od razu zapoczątkował żywą dyskusję wśród krajów członkowskich.

Poniżej załączono nieautoryzowany tekst tłumaczenia znowelizowanej Dyrektywy. Tekst ten jednoznacznie rozstrzyga sprawy które w Polsce są wciąż dyskutowane. Na przykład nowa Dyrektywa stanowi w artykule 22 aby kraje wprowadziły i poinformowały Komisję o karach nałożonych na tych którzy nie będą przestrzegali przepisów. Reguluje również wiele innych dyskutowanych u nas kwestii dotyczących np. obowiązku wykonywania świadectw, inspekcji kotłów i klimatyzacji, monitoringu działania systemów świadectw i inspekcji, kontroli, określania efektów wdrożenia Dyrektywy, definicji sposobu stawiania wymagań, raportowania o stanie wdrożenia Komisji i wielu, wielu innych. Zresztą tekst poniższy jest samo wyjaśniający.

Jest jeszcze nikła nadzieja związana z deklaracjami nowelizacji Prawa Budowlanego w celu likwidacji uchybień transpozycji. Chciałoby się, aby przedstawiciele rządu odpowiedzialni za te zagadnienia projektowali przepisy mając na uwadze zapisy, które zaczną obowiązywać od 31 grudnia 2010 roku (artykuł 23).

Artykuł 1

Zakres

Niniejsza Dyrektywa promuje poprawę charakterystyki energetycznej budynków wśród państw Wspólnoty, przy uwzględnieniu klimatu zewnętrznego, warunków lokalnych jak i wymagań klimatu wewnętrznego i efektywności energetycznej

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymagania dotyczące:

- a. ram ogólnych dla metodologii obliczeń zintegrowanej charakterystyki energetycznej budynków i ich części;
- b. zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej nowych budynków i ich części;
- c. zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej istniejących budynków i ich części, podlegających większej renowacji;
- d. narodowych planów zwiększenia liczby budynków w których emisja CO₂ i zużycie energii pierwotnej są niskie lub równe zero
- e. świadectwa energetycznego budynków i ich części
- f. regularnej inspekcji systemów grzewczych i klimatyzacji w budynkach
- g. niezależnej kontroli systemu świadectw energetycznych i raportów

Artykuł 2

Definicje

Dla potrzeb niniejszej Dyrektywy należy stosować następujące definicje:

- 1) *budynek* oznacza zadaszoną konstrukcję posiadająca ściany, która zużywa energię na potrzeby utrzymania odpowiednich warunków klimatycznych we wnętrzu;

- 2) system techniczny budynku oznacza techniczne urządzenia do ogrzewania, chłodzenia, wentylacji, przygotowania ciepłej wody, oświetlenia i produkcji elektryczności lub ich kombinacji;
- 3) charakterystyka energetyczna *budynku oznacza obliczeniową lub zmierzoną* ilość energii potrzebną do pokrycia zapotrzebowania na energię związaną ze standardowym użytkowaniem budynku, które obejmuje między innymi: ogrzewanie, ciepłą wodę, klimatyzację, wentylację i oświetlenie;
- 4) „energia pierwotna” oznacza odnawialną lub nieodnawialną energię która nie podlega żadnemu procesowi konwersji lub transformacji;
- 5) „obudowa budynku” oznacza elementy budynku oddzielające jego wnętrze od otoczenia zewnętrznego w tym okna, ściany, fundamenty, piwnice, sufity, dachy i izolacje;
- 6) „większa renowacja” oznacza renowację w której:
 - a) całkowity koszt renowacji obudowy budynku lub systemów technicznych jest wyższa niż 25% wartości budynku, z wyłączeniem wartości gruntu
 - b) ponad 25% powierzchni obudowy budynku poddana jest renowacji
- 7) „norma europejska” oznacza normę przyjętą przez Europejski Komitet Normalizacyjny, Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki lub Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych
- 8) certyfikat charakterystyki energetycznej *oznacza* certyfikat oficjalnie uznany przez kraj członkowski lub jego desygnowaną agendę, zawierający wyliczenie charakterystyki energetycznej budynku lub jego części obliczonej zgodnie z metodologią przedstawioną w załączniku 3;
- 9) kogeneracja oznacza jednoczesne wytwarzanie ciepła i energii elektrycznej) i/lub energii mechanicznej;
- 10) „poziom kosztów optymalnych” oznacza najniższy poziom kosztów w ciągu cyklu istnienia budynku, określony poprzez koszt inwestycji, remontów i utrzymania (w tym kosztów energii), przychodów z produkcji energii i kosztów rozbiórki. jeśli znajdują zastosowanie
- 11) system klimatyzacji oznacza kombinację komponentów niezbędnych do dostarczania odpowiednio przygotowanego powietrza wewnętrznego, w tym instalację wentylacji;
- 12) kocioł oznacza zestaw obudowy i komory spalania zaprojektowany w celu transmisji ciepła uwolnionego w efekcie spalania do czynnika grzewczego;
- 13) „moc nominalna” oznacza maksymalną wydajność cieplną możliwą do osiągnięcia przy ciągłym użytkowaniu przy zachowaniu deklarowanej sprawności gwarantowanej przez producenta;
- 14) pompa ciepła oznacza urządzenie lub instalacja, która odbiera ciepło w niskiej temperaturze z powietrza, wody lub gruntu i dostarcza to ciepło do budynku.

Artykuł 3

Adaptacja metodyki obliczania charakterystyki energetycznej budynków

Kraje członkowskie powinny zastosować metodykę liczenia charakterystyki energetycznej budynków zgodną z ogólnym zakresem podanym w załączniku I.

Metodyka powinna zostać zaadoptowana poziomie narodowym lub regionalnym.

Artykuł 4

Ustanowienie minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej

- 1) Kraje Członkowskie powinny podjąć wysiłki niezbędne do zapewnienia ustanowienia minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej budynków zgodnie z zasadą kosztów optymalnych, obliczonych zgodnie z metodyką opisaną w aneksie 3
Wprowadzając wymagania minimalne Kraje Członkowskie mogą rozróżnić między nowymi i istniejącymi budynkami i między różnymi kategoriami budynków.

Wymagania powinny brać pod uwagę ogólne warunki środowiska wewnętrznego, w celu uniknięcia efektów negatywnych takich jak nieodpowiednia wentylacja, jak też lokalne warunki klimatyczne, zakładaną funkcję użytkową i okres trwałości budowli.

Parametry te powinny być badane w regularnych odstępach czasowych, nie dłuższych jednak niż 5 lat, a ich wartości powinny być zmieniane wraz z postępowaniem technologicznym w budownictwie.

- 2) Kraje Członkowskie mogą zdecydować o nie stosowaniu wymagań wymienionych w paragrafie 1 dla następujących kategorii budynków:
 - a) budynki prawnie chronione jako elementy desygnowanego środowiska lub z uwagi na swoje walory architektoniczne, czy historyczne znaczenie i w stosunku do których spełnienie minimalnych wymagań energetycznych mogłoby w sposób niepożądany zmienić ich wygląd lub charakter;
 - b) budynki użytkowane jako świątynie lub inne miejsca kultu religijnego;
 - c) budynki wznoszone na okres krótszy niż 2 lata z przeznaczeniem na magazyny, warsztaty lub nie mieszkalne budynki rolnicze o niskim zapotrzebowaniu na energię oraz budynki rolnicze, nie mieszkalne, które są użytkowane przez sektor zobowiązany do utrzymania jakości energetycznej odrębnymi wymogami ustalonymi dla tego sektora;
 - d) budynki mieszkalne, które są użytkowane krócej niż 4 miesiące w ciągu roku;
 - e) wolno stojące budynki o powierzchni użytkowej poniżej 50m².
3. Najdalej od 30 czerwca 2014 roku Kraje Członkowskie nie powinny wspierać wznoszenia lub renowacji budynków lub ich części które nie spełniają minimalnych wymagań określonych zgodnie z metodą obliczeń jak w Artykule 5(2)
4. Najdalej do 30 czerwca 2017 roku, kiedy Kraje Członkowskie dokonają oceny minimalnych wymagań energetycznych ustanowionych zgodnie z paragrafem 1 niniejszego artykułu, powinny one sprawdzić czy te wymagania są zgodne z wynikami obliczeń jak w Artykule 5(2)

Artykuł 5

Obliczenie optymalnych poziomów kosztu minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej

1. Komisja powinna przygotować do 31 grudnia 2010 roku porównawczą metodę obliczeń optymalnych poziomów kosztu minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej dla budynków i ich części. Metoda porównawcza powinna rozróżniać między nowymi i istniejącymi budynkami i między różnymi kategoriami budynków.
Powyższe działania, przewidziane jako zmiana nie-podstawowych elementów Dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, powinny być wprowadzone zgodnie z procedurą Artykułu 19(2)
2. Kraje Członkowskie powinny obliczyć optymalne poziomy kosztu osiągnięcia minimalnych wymagań używając porównawczej metody przygotowanej zgodnie z paragrafem 1 i odpowiednimi parametrami, jak np. warunki klimatyczne i porównać wyniki obliczeń z minimalnymi wymaganiami charakterystyki energetycznej które zostały przyjęte.
Wszystkie dane wejściowe i założenia wykorzystane w obliczeniach i wyniki obliczeń powinny zostać w formie raportu przekazane Komisji. Raport ten może zostać zamieszczony w Planie Działań na Rzecz Efektywności Energetycznej zgodnie z Artykułem 21(2) Dyrektywy 2006/32/EC
Kraje Członkowskie powinny co trzy lata przedstawić Komisji wzmiankowane raporty. Pierwszy raport powinien być przekazany najpóźniej do 30 czerwca 2011.
3. Komisja opublikuje raport o postępie Krajów Członkowskich w osiągnięciu optymalnych poziomów kosztów ustanowienia minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej

Artykuł 6

Budynki nowo wznoszone

1. Kraje członkowskie powinny podjąć wysiłki niezbędne do zapewnienia minimalnych wymagań charakterystyki energetycznej w odniesieniu do wszystkich budynków nowo wznoszonych zgodnie z Artykułem 4.

Dla budynków nowo wznoszonych Kraje Członkowskie powinny zadbać o to, aby przed rozpoczęciem budowy, rozpatrzyć techniczną, środowiskową i ekonomiczną opłacalność alternatywnych systemów:

- a) zdecentralizowany system zaopatrzenia w energię produkowaną ze źródeł odnawialnych;
 - b) kogeneracja;
 - c) zdalaczynne lub lokalne ogrzewanie/chłodzenie, jeśli ma zastosowanie;
 - d) pompy ciepła.
2. Kraje Członkowskie powinny zapewnić aby analiza systemów alternatywnych, wymienionych w paragrafie 1, była udokumentowana w przejrzysty sposób we wniosku o pozwolenie na budowę lub podczas przekazywania obiektu do użytkowania.

Artykuł 7 **Budynki istniejące**

Kraje członkowskie podejmą wysiłki niezbędne do zapewnienia, żeby budynki poddawane gruntownej modernizacji, spełniały minimalne wymagania energetyczne w zakresie dostępnym technicznie, funkcjonalnie i ekonomicznie. Kraje członkowskie powinny określić minimalne wymagania energetyczne zgodnie z Artykułem 4. Wymagania te mogą być ustalone dla budynków modernizowanych w całości lub dla systemów lub składowych elementów budynku, których modernizacja realizowana jest w określonym czasie, a której celem jest poprawa charakterystyki energetycznej budynku lub jego części.

Artykuł 8 **Techniczne Systemy Budynku**

1. Kraje Członkowskie powinny przyjąć minimalne wymagania energetyczne w zastosowaniu do zainstalowanych w nim technicznych systemów budynku. Wymagania powinny się odnosić do nowych, wymienianych lub remontowanych technicznych systemów budynku lub ich części.
Wymagania te powinny odnosić się w szczególności do następujących komponentów:
 - a) Kotłów lub urządzeń grzewczych w systemach ogrzewania
 - b) Podgrzewaczy wody w systemach ciepłej wody
 - c) Centralnych klimatyzatorów lub generatorów chłodu w systemach klimatyzacji
2. Minimalne wymagania energetyczne przyjęte zgodnie z paragrafem 1 powinny być spójne z przepisami mającymi zastosowanie do wyrobu(ów) składających się na system i opierać się na poprawnym zastosowaniu, regulacji i sterowaniu systemu technicznego. W szczególności, wymagania te powinny zapewnić właściwe zbilansowanie hydrauliczne systemów ogrzewania, jak również odpowiedni dobór wielkości i typu wyrobu(ów) dobranych w celu realizacji funkcji systemu technicznego.

Artykuł 9 **Budynki których emisja CO₂ lub zużycie energii pierwotnej są niskie lub bliskie zero**

1. Kraje Członkowskie powinny przygotować narodowe plany zwiększenia liczby budynków których emisja CO₂ lub zużycie energii pierwotnej są niskie lub równe zero. Powinny przyjąć minimalny procentowy udział tych budynków w ogólnej liczbie budynków i udział ich powierzchni w całkowitej powierzchni użytkowej do 2020 roku.
Oddzielne udziały powinny być przyjęte dla:
 - a) nowych i odnawianych budynków mieszkalnych
 - b) nowych i odnawianych budynków niemieszkalnych
 - c) budynków wykorzystywanych przez władze publiczneKraje Członkowskie powinny przyjąć docelowe udziały w odniesieniu do punktu c) biorąc pod uwagę przewodnią rolę jaką władze publiczne odgrywają w dziedzinie efektywności energetycznej w budynkach

2. Narodowy Plan wzmiankowany w paragrafie 1 powinien między innymi zawierać następujące elementy:
 - a) definicję budynku w którym emisja CO₂ lub zużycie energii pierwotnej są niskie lub równe zero przyjętą przez Kraj Członkowski
 - b) pośrednie cele udziału tych budynków w liczbie budynków ogółem i udziału ich powierzchni użytkowej w powierzchni ogółem w 2015
 - c) informacje na temat działań promocyjnych na rzecz takich budynków
3. Kraje Członkowskie powinny przedstawić Narodowy Plan wzmiankowany w paragrafie 1 Komisji najpóźniej do 30 czerwca 2011 roku i przedstawiać co trzy lata raporty w sprawie postępów we wdrażaniu tych planów. Plan Narodowy i raporty mogą być dołączone do Planu Działania na Rzecz Efektywności Energetycznej z Artykułu 14(2) Dyrektywy 2006/32/WE.
4. Komisja przygotowuje wspólne zasady definiowania budynków których emisja CO₂ lub zużycie energii pierwotnej są niskie lub równe zero. Powyższe działania, przewidziane jako zmiana nie-podstawowych elementów Dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, powinny być wprowadzone zgodnie z procedurą Artykułu 21(2)
5. Komisja opublikuje raport o postępie Krajów Członkowskich nt wzrostu liczby budynków których emisja CO₂ lub zużycie energii pierwotnej są niskie lub równe zero. Na podstawie tego raportu Komisja opracuje strategię, i jeśli to konieczne, zaproponuje działania zmierzające do zwiększenia liczby tych budynków.

Artykuł 10

Świadectwa charakterystyki energetycznej

1. Kraje Członkowskie powinny podjąć działania w celu stworzenia systemu świadectw energetycznych budynków. Świadectwo energetyczne budynku powinno zawierać charakterystykę energetyczną budynku i wartości odniesienia takie np. jak minimalne wymagania charakterystyki energetycznej w celu umożliwienia właścicielom, użytkownikom budynku lub jego części dokonania porównań i oceny jego charakterystyki energetycznej.
2. Świadectwo powinno zawierać zalecenia efektywnych ekonomicznie ulepszeń charakterystyki energetycznej budynku lub jego części.

Zalecenia zawarte w świadectwie charakterystyki energetycznej powinny dotyczyć:

 - a) działań podejmowanych w związku z większą modernizacją obudowy budynku lub jego systemu(ów) technicznych; i
 - b) działań podejmowanych na rzecz poszczególnych części lub elementów niezależnie od większej modernizacji obudowy budynku lub jego systemu(ów) technicznych
3. Zalecenia zawarte w świadectwie charakterystyki energetycznej powinny być technicznie uzasadnione dla konkretnego budynku i powinny dostarczać przejrzystą informację nt, efektywności ekonomicznej. Efektywność ekonomiczna powinna być odniesiona do zbioru standardowych danych, jak np. oszczędność energii, związanych z nią cen energii i stopy oprocentowania dla inwestycji wdrażającej zalecenia.
4. Świadectwo charakterystyki energetycznej powinno dostarczyć dane gdzie właściciel lub użytkownik może otrzymać szczegółową informację na temat zaleceń wymienionych w świadectwie. Dodatkowo powinno zawierać wskazówki jakie kroki należy podjąć aby wdrożyć zalecenia.
5. Świadectwo dla mieszkania lub części budynku przeznaczonej do oddzielnego wykorzystania może być oparte:
 - a) na wspólnym świadectwie dla całego budynku, dla jego części o ile są zasilane ze wspólnego systemu ogrzewania
 - b) na ocenie innego reprezentatywnego mieszkania w tej samej części budynku
6. Świadectwo budynku jednorodzinnego może być oparte na ocenie innego reprezentatywnego budynku o podobnej konstrukcji i wielkości z przybliżoną jakością

charakterystyki energetycznej o ile ta odpowiedniość może zostać potwierdzona przez eksperta wydającego świadectwo charakterystyki.

7. Ważność świadectwa charakterystyki energetycznej nie może przekroczyć 10 lat.

Artykuł 11

Wydawanie świadectw energetycznych

1. Kraje Członkowskie zapewnią wydanie świadectw energetycznych budynkom, ich częściom które są nowo wznoszone, sprzedawane lub wynajmowane i dla budynków których powierzchnia użytkowa powyżej 250 m² jest użytkowana przez urząd publiczny.
2. Kraje Członkowskie powinny wymagać aby dla nowo zbudowanego budynku lub jego części świadectwo charakterystyki energetycznej było przekazane właścicielowi przez niezależnego eksperta wydającego świadectwo i wzmiankowanego w Artykule 16 lub poprzez sprzedającego.
3. Kraje Członkowskie powinny wymagać aby w ofercie sprzedaży budynku lub jego części numeryczny wskaźnik charakterystyki energetycznej ze świadectwa charakterystyki energetycznej był umieszczony we wszystkich ogłoszeniach o sprzedaży budynku lub jego części i aby świadectwo charakterystyki energetycznej było okazane kupującemu.
Świadectwo charakterystyki energetycznej powinno być okazane nabywcy przez sprzedającego najpóźniej w chwili finalizowania umowy sprzedaży
4. Kraje Członkowskie powinny wymagać aby w ofercie wynajmu budynku lub jego części numeryczny wskaźnik charakterystyki energetycznej ze świadectwa charakterystyki energetycznej był umieszczony we wszystkich ogłoszeniach o wynajmie budynku lub jego części i aby świadectwo charakterystyki energetycznej było okazane przyszłemu najemcy.
Świadectwo charakterystyki energetycznej powinno być okazane najemcy przez właściciela najpóźniej w chwili finalizowania umowy najmu.
5. Kraje Członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania paragrafów 1,2,3,i 4 wybrane kategorie budynków wzmiankowane w Artykule 4

Artykuł 12

Prezentacja świadectwa charakterystyki energetycznej

1. Kraje Członkowskie powinny podjąć kroki zapewniające aby w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej powyżej 250 m² zajmowanych przez władze publiczne świadectwo charakterystyki energetycznej było wystawione w wyróżniającym się miejscu dostępnym dla odwiedzających
2. Kraje Członkowskie powinny podjąć kroki zapewniające aby w budynku o całkowitej powierzchni użytkowej powyżej 250 m² dla którego świadectwo charakterystyki zostało wydane zgodnie z Artykułem 11(1) i który jest okresowo zajmowanych przez władze publiczne świadectwo charakterystyki energetycznej było wystawione w wyróżniającym się miejscu dostępnym dla odwiedzających

Artykuł 13

Inspekcja systemów ogrzewania

1. Kraje Członkowskie powinny przedsięwziąć niezbędne kroki w celu wprowadzenia regularnych inspekcji systemów ogrzewania z kotłami o mocy nominalnej większej niż 20 kW. Inspekcja powinna zawierać ocenę sprawności kotła i ocenę jego mocy w stosunku do zapotrzebowania budynku na ciepło.
2. Kraje Członkowskie mogą przyjąć różne częstotliwości inspekcji w zależności od mocy nominalnej kotłów w systemach ogrzewczych. Przyjmując częstość inspekcji Kraje Członkowskie powinny wziąć pod uwagę koszty inspekcji systemu ogrzewania i przybliżone szacunki oszczędności energetycznych które mogą wynikać z inspekcji.
3. Systemy ogrzewania z kotłami o mocy nominalnej powyżej 100 kW powinny podlegać inspekcji co dwa lata.

- Dla kotłów gazowych okres ten może wynosić cztery lata
4. Odstępując od paragrafów 1,2 i 3 Kraje Członkowskie mogą zdecydować o podjęciu kroków zapewniających dostarczenie użytkownikom porady na temat wymiany kotła, innych modernizacji systemu ogrzewania i na temat systemów alternatywnych celem oceny sprawności i odpowiedniej mocy kotła. Całkowity efekt tego podejścia powinien być równoważny z efektem uzyskanym zgodnie z zapisami paragrafów 2 i 3
- W przypadku gdy Kraje Członkowskie wybiorą zastosowanie działań wymienionych w pierwszej części tego paragrafu powinny przedłożyć Komisji raport o równoważności działań z działaniami wymienionymi w paragrafach 1,2 i 3 najpóźniej do 30 czerwca 2011 roku. Kraje Członkowskie powinny przedkładać raporty co trzy lata. Raporty te mogą być dołączane do Planów Działań na rzecz Efektywności Energetycznej wymagane Dyrektywą 2006/32/WE Artykuł 14.

Artykuł 14

Inspekcja systemów klimatyzacji

1. Kraje Członkowskie powinny zapewnić środki niezbędne do przeprowadzania regularnej inspekcji pracy systemów klimatyzacji o mocy nominalnej większej niż 12 kW. Inspekcja powinna obejmować ocenę efektywności i wielkości systemu w stosunku do wymagań klimatyzacyjnych budynku.
2. Kraje Członkowskie mogą przyjąć różne częstotliwości inspekcji w zależności od typu mocy nominalnej systemów klimatyzacyjnych. Przyjmując częstość inspekcji Kraje Członkowskie powinny wziąć pod uwagę koszty inspekcji systemu klimatyzacji i przybliżone szacunki oszczędności energetycznych które mogą wynikać z inspekcji.

Artykuł 15

Raporty z inspekcji systemów ogrzewania i klimatyzacji

1. Artykuł ten ma zastosowanie do raportów z inspekcji systemów ogrzewania i klimatyzacji
2. Raport z inspekcji powinien być przygotowywany w regularnych odstępach dla każdego ze sprawdzanych systemów. Raport powinien zawierać:
 - a) Porównanie charakterystyki energetycznej systemu poddanemu inspekcji z
 - i. najlepszym dostępnym systemem
 - ii. systemem podobnego typu w którym wszystkie odpowiednie części spełniają częściowe wymagania charakterystyki energetycznej
 - b) Zalecenia w sprawie efektywnych ekonomicznie usprawnień charakterystyki energetycznej dotyczące systemu budynku lub jego składowychZalecenia wymienione w punkcie (b) powinny odnosić się do konkretnego systemu i powinny dostarczać przejrzystej informacji na temat efektywności ekonomicznej. Ocena efektywności ekonomicznej powinna być odniesiona do zbioru standardowych danych, jak np. oszczędność energii, związane z nią ceny energii i stopy oprocentowania dla inwestycji wdrażającej zalecenia.
3. Inspektor powinien przekazać raport z inspekcji właścicielowi lub użytkownikowi budynku.

Artykuł 16

Niezależni eksperci

Kraje Członkowskie powinny zadbać o to, aby świadectwo charakterystyki energetycznej budynków, inspekcja systemów ogrzewania i klimatyzacji były przeprowadzane w sposób niezależny przez wykwalifikowanych i akredytowanych ekspertów, mogących działać jako samo-zatrudnieni lub jako pracownicy zatrudnieni przez instytucje publiczne lub przedsiębiorstwa prywatne.

Artykuł 17

Niezależny system kontroli

1. Kraje Członkowskie wprowadzą niezależny system kontroli działania systemu świadectw charakterystyki energetycznej i raportów z inspekcji systemów ogrzewania i klimatyzacji
2. Kraje Członkowskie mogą delegować odpowiedzialność za wprowadzenie niezależnego systemu kontroli.

W przypadku gdy Kraje Członkowskie tak zdecydują, powinny zapewnić że niezależny system kontroli jest wprowadzany zgodnie z Aneksiem II

3. Kraje Członkowskie powinny wymagać aby świadectwa charakterystyki energetycznej i raporty z inspekcji wzmiankowane w paragrafie 1 były rejestrowane i dostępne dla kompetentnych władz lub instytucji którym powierzono wprowadzenie systemu kontroli lub dla instytucji delegującej, na ich żądanie

Artykuł 18

Ocena dyrektywy

Komisja, we współpracy z Komitetem ustanowionym na mocy Artykułu 20 powinna ocenić dyrektywę z punktu widzenia doświadczeń zdobytych w trakcie jej wdrażania i, jeśli to konieczne, wprowadzić poprawki uwzględniające, *inter alia*:

- a) metodyki oceny charakterystyki energetycznej budynków na podstawie zużycia energii pierwotnej i emisji CO₂;
- b) ogólny system zachęt mających na celu podejmowanie dalszych działań efektywnych energetycznie.

Artykuł 19

Informacja

Kraje Członkowskie powinny podjąć niezbędne działania na rzecz poinformowania właścicieli lub użytkowników budynków lub ich części o różnych metodach i praktykach służących poprawie charakterystyki energetycznej.

Kraje Członkowskie powinny w szczególności poinformować właścicieli lub użytkowników budynków o świadectwach charakterystyki energetycznej i raportach z inspekcji, ich celach i zakresie, o efektywnych ekonomicznie sposobach poprawy charakterystyki energetycznej budynku i o ich średnio i długo trwałych konsekwencjach w przypadku zaniechania działań na rzecz poprawy charakterystyki energetycznej budynku.

Na żądanie Krajów Członkowskich Komisja powinna wspomóc Kraje Członkowskie w organizowaniu kampanii informacyjnych, na potrzeby 1 i 2 paragrafu, poprzez włączenie ich do programów Europejskich.

Artykuł 20

Przyjęcie Aneksu I w zależności od postępu technicznego

Komisja przyjmie punkty 3 i 4 Aneksu I w zależności od postępu technicznego

Działania te podejmowane w celu uzupełnienia nie-podstawowych elementów tej Dyrektywy powinny zostać przyjęte w procesie legislacyjnym w wyniku analizy zgodnie z Artykułem 21(2)

Artykuł 21

Komitet proceduralny

1. Komisja będzie wspierana przez Komitet
2. Jeśli gdziekolwiek istnieje odniesienie do niniejszego paragrafu, powinny mieć zastosowanie Artykuł 5a(1) do (4) i Artykuł 7 Decyzji 1999/468/EC, przy uwzględnieniu zapisów Artykułu 8 tej Decyzji.

Artykuł 22

Kary

Kraje Członkowskie powinny przyjąć zasady stosowania kar w przypadku naruszenia krajowych przepisów realizujących Dyrektywę i powinny podjąć wszystkie niezbędne działania które zapewnią ich wdrożenie. Przewidziane kary muszą być efektywne, proporcjonalne i zniechęcające.

Kraje Członkowskie powinny poinformować Komisję o tych krajowych przepisach najpóźniej do 31 grudnia 2010 i powiadomić o wprowadzeniu ich w życie bez opóźniania innych kolejnych nowelizacji mogących mieć na nie wpływ.

Artykuł 23

Transpozycja

1. Kraje Członkowskie powinny przygotować i opublikować przepisy, regulacje i strukturę administracyjną niezbędną do wypełnienia Artykułów 2 do 17, 19 i 22 i Aneksów I i II niniejszej Dyrektywy najpóźniej do 31 grudnia 2010. roku. Powinny też niezwłocznie przedstawić Komisji tekst przepisów i tabelę zgodności między przepisami a Dyrektywą.

Kraje Członkowskie powinny wprowadzić w życie przepisy Artykułów 2,3,9,10 do 12,16,17,19 i 22 najpóźniej do 31 grudnia 2010 roku.

Kraje Członkowskie powinny wprowadzić w życie przepisy Artykułów 4 do 8, 13 do 15 i 17 w zastosowaniu do budynków użytkowanych przez władze publiczne najpóźniej do grudnia 2010 roku i do innych budynków najpóźniej do 31 stycznia 2012.

Przepisy przyjmowane przez Kraje Członkowskie powinny zawierać odwołania do niniejszej Dyrektywy lub zostać uzupełnione o takie odwołanie w momencie publikacji. Przepisy powinny zawierać stwierdzenie, że istniejące prawa, regulacje i przepisy administracyjne do Dyrektywy uchylone przez tą Dyrektywę powinny również zawierać odwołanie do tej Dyrektywy. Kraj Członkowskie powinny określić sposób i formę takiego odwołania.

2. Kraje Członkowskie powinny zakomunikować Komisji tekst głównych zapisów krajowego prawa przyjętych w zakresie Dyrektywy.

Artykuł 24

Uchylenie

Dyrektywa 2002/91/WE, uzupełniona przez Zarządzenie wskazane w Aneksie III część A jest uchylona począwszy od 1 lutego 2012 bez odwołania zobowiązań Krajów Członkowskich dotyczących okresu jej transpozycji do krajowego systemu prawnego i zastosowania Dyrektywy zgodnie z Aneksem III część B

Odwołania do uchylonej Dyrektywy powinny zostać zaprojektowane jako odwołania do niniejszej Dyrektywy i powinny być czytane zgodnie z tabelą zgodności z Aneksu IV

Artykuł 25

Wejście w życie

Dyrektywa powinna wejść w życie po 20 dniach od opublikowania w Oficjalnym Dzienniku Wspólnoty Europejskiej

Artykuł 26

Dyrektywa jest zaadresowana do Krajów Członkowskich